

Laatst bijgewerkt : Machu Pichu (22-10-2016)

10 juli 2016

Toch telkens weer zenuwachtig...

Nog 6 dagen...

Weer in de tuin gewerkt, het zal toch wel een oerwoud worden, maar je weet niet.

Lekker spelen met de hondjes, bedenken of je nog meer in die rugzak moet proppen...

Nog even...

18 juli 2018, Ulaan Bataar, Mongolië

Lekker midden in de nacht wakker zijn...

De reis ging voorspoedig, euroflot vloog vlot, uurtje vertraging in Moskou.

Het was maar even donker, voor de landing zagen we het licht glooiende landschap van de omgeving. Een meisje met een bordje met Liane haar naam wachtte ons op. Een Russische vierwiel auto met een verweerd mannetje bracht ons naar het hotel. De prachtige lelijke flats vormen de stad Ulaan Bataar. Vanwege een conferentie, met veel hoogwaardigheidsbekleders, is de stad vol met politie. Mark Rutten was er ook zei hij op de Nederlandse tv.

Een nogal betonnen opgang leidde naar de ingang van het hotel. Gasten waren aan het ontbijten. In een ander gebouw, 5 minuten verder, is onze kamer. Sober ingericht maar veel licht en schoon. Een meisje, die nu in de keuken slaapt, houdt het appartement schoon. Er is nog een kamer voor gasten, maar daar is niemand.

Na elke douche wordt deze schoongemaakt door het meisje, die de tijd vol maakt met het leren van Engels.

We sliepen van 10 tot na 2 uur. Daarna even boodschappen gedaan. Een ander meisje van het hotel, legt uit wat de mogelijkheden zijn om naar de Gobiwoestijn te komen. We wachten nog en dagje totdat er genoeg mensen zijn om een betaalbare tour kunnen krijgen. Daarna het Centrum van Ulaan Bataar ingegaan. Er zijn mensen van de oude tijd, zo gekleed, en de mensen, van de nieuwe tijd, jeeetwel, met van die broeken waar opzettelijk gaten in zitten. Er is een grootwarenhuis, vol met alle dingen die je bij ons ook kan kopen. Een simkaart gekocht. Na nog wat euro s gewisseld te hebben, zijn we miljonair.

We lopen over de vredes boulevard, overal mooie lelijke grote beelden van belangrijke mensen met moeilijke namen. Op het Beatleplein, staan de Beatles, hun muziek staat voor de moderne tijd. Het is een van de 7 monumenten ter ere van de Beatles op de wereld. Het weer is goed, net als de cappuccino en de internetverbinding....

Groet hans.

19 juli 2018, ergens tussen Ulaan Bataar en de gobi woestijn.

We gaan slapen, in zo n typische tent, Ger noemen ze hem hier, maar ik heb al veel andere namen gehoord. Allemaal dames in de tent, liane. Twee Italiaanse schone en een dame uit canada.

Gisteren waren we nog duf, we hebben in UB een groot klooster bekeken, een supergrote 26 meter hoge Boeddha, veel tierlantijntjes, poppetjes maar ook smaakvolle tempeltjes en veel gebedsmolentjes. Als goede gelovige moet je toch allemaal een keer laten draaien.

De stad is modern geworden in de laatste jaren hoogbouw, naast de typische Russische betonflats. Veel grote vierwioldrives. Na het middagslaapje, nodig door het tijdsverschil, zijn we des avonds nog even naar het grote plein gelopen, een pompeus regeringsgebouw, een groot standbeeld met een beroemdheid op een paard, en een muziekband die een boel lawaai maakte. De worstjes werden opgewarmd en de wijnglazen stonden er al gevuld.

Voor het feest echt begon zaten we in een leuk restaurantje.

De volgende morgen pakten we onze spullen en na een ontbijtje gingen we met zijn allen het Russische van in. Het ding zit comfortabeler als verwacht en binnen een half uurtje reden we al tussen de licht glooiende groene velden, met hier en een Ger en wat geiten.

Zoals verwacht ook veel paarden. Het landschap is leeg. Dat maakt het mooi. Enkele van de dames vallen in slaap Liane ook. Een paar uur later stoppen we bij een kudde kamelen, hier hebben ze de echte, met twee bulten. Sommige bulten hangen er wat slap bij, de ene hangt naar rechts de andere naar links. De jonge zijn natuurlijk echt schattig.

Iets voor het middaguur gaan we de verharde weg af. Het is even hobbelen maar dan komen we bij een hoogvlakte met vreemde rotsen. We stoppen er voor de lunch, pasta met groente en worstjes. Lekker...

Voor ik het verwachtte komen we bij de slaappleaats aan. Een familie heeft enkele gers, waarvan er een is ingericht met 5 bedden. Het is er lekker koel. De temperatuur was al aardig opgelopen, richting de 30 graden. We lezen in de tent en de twee jonge kinderen spelen met de Italiaanse dames waarvan er een duidelijk juf is. Het jochie wil per se mijn mobiel bestuderen, en ontdekt al snel filmpjes met Dana erop. Dat is hoogst interessant.

Na Het avondmaal, heerlijke groentesoep, met veel knoflook, en wat brood, lopen we nog even te genieten van de zonsondergang, de geiten de paarden in dit lege landschap...

Groet hans

21 juli 2018, Gobiwoestijn

Als ik naar buiten kijk zie ik zandduinen, straks gaan we ze beklimmen.

Gisteren hebben we een lange dag gehad. 9uur gehobbeld in de Russische van. Tijdens de lunch hadden we een mooi uitzicht, het was alleen jammer dat we in de volle zon stonden, die brandde er aardig in, de van bracht nog wat schaduw. Anna, een van de Italiaanse schonen, was al een keer verbrand, dus deed erg voorzichtig. Anna is een leuke Italiaanse die van kinderen en van eten houdt. Dat laatste zou je niet zeggen, ze is flinterdun, en weegt maar 45 kilo. Kinderen zijn gek op haar, en andersom. Justine de Canadese, is pas gescheiden, overenthousiast gaat ze door het leven als biologielerares. Emanuela, haar naam afgekort tot "e" of Manu, door Anna heeft een wonderschone haardos. Eigenlijk werkt ze, want ze schrijft elke keer in haar iPad, van alles op voor een Italiaans reisblad. De 39-jarige babbelt vrolijk. Met haar 1.53 m staat ze nooit in het uitzicht.

De veel te dikke reisgids en de grote jonge chauffeur hebben snel last van de warmte. Met een plantenspuit spuiten ze elkaar regelmatig wat koelte toe. Als we door een war ruiger landschap met stenen en zand rijden en de motor te warm wordt moeten we stoppen.

Het is goed warm en de dames vinden het uitstekend dat ze ook een plantenspuitbeurt krijgen. Na een tijdje om een uur of 5 bereiken de dag bestemming. Niet ver van een rode rotspartij, waar skeletten en eieren van dinosauriërs zijn gevonden staat onze Ger voor die nacht. Jammer dit keer geen matras op het bed. Het eten was niet wat, gelukkig houd ik van pasta en dat zit er altijd wel bij. Omdat ik het netjes wil houden op de website beschrijf ik het toilet maar niet.

We komen na het eten iets te laat bij de "vlammende kliffen", de sterkste avondzon is al weg. Jammer, maar toch ziet het er nog indrukwekkend uit.

Als we terugkomen bij de Ger is het vergeven van de kleine hongerige mugjes. Anna gaat al vast in de Ger liggen. De gids en de chauffeur gaan met de auto weg voor een bezoek 20km verderop bij een dokter, de Gids heeft wat last van hoge bloeddruk, zegt hij. Liane verdenkt ze ervan dat ze gewoon

naar hun vriendinnetje rijden. Als ik des morgens naar het toilet loop, met mooi uitzicht, dat dan wel weer, zijn ze nog niet terug.

Manu Justine Liane en ik gaan verderop nog bier drinken. Liane drinkt dan we geen bier maar toch...

De drinkgelegenheid is nog niet afgebouwd maar we kunnen wel een paar flesjes kopen.

De muggen prikken Liane lek, en ze besluit terug te lopen. Na wat filosofisch getinte gesprekken komen er nog twee duitje jongens bijzitten. Ze filosoferen al snel mee. Zoals gewoonlijk zijn het twee docenten, in dit geval chemie en natuurkunde. De ene jongen, kben even hun namen vergeten, verteld dat hij homo is, de andere benadrukt dat hij het niet is. Een verkoelend windje zorgt ervoor dat de muggen weggaan en dat het laat wordt.

Als we in de Ger liggen begint het te regenen. Vanwege het gat in het midden van de tent regent het aardig in we proberen het daarvoor bedoelde doek erover te trekken maar dat lukt niet zo. Na een tijdje komen de bewoners en hebben het zo voor elkaar. Het wordt echt heel donker in de tent...

groet hans

22 juli 2018, in the middle of nowhere.

't was mooi d zandduinen, iets te weinig zon voor een perfecte belichting.

Gisteren bij aankomst getrakteerd op warme geitenmelk, dat viel niet echt goed bij me.

Het leverde mij een paar extra nachtwandelingen op, richting het toilet, tenminste, een huisje met een gat erin, wat 50 meter verderop staat. Het had geregend, maar de wolken trokken weg, dat kon ik nu wel even mooi volgen door de nachtelijke wandelingen.

Er wordt voor lunch gezorgd, het waait hier, maar vanwege de te warme motor is dit op dit moment de beste plek.....

Een mooie wandeling volgde na het afdalen van een steile helling.

t was wat toeristisch maar niet voor niets. Grote vogels (bebaarde gieren) vlogen boven het pad. Het pad met een stroompje water erin werd steeds smaller en de rotsen steeds hoger. Na een tijdje zagen we op de steile wand een ibecks, een soort hert met een geweldig groot gewei. Hij trok zich niets van ons aan, hij wist zeker dat we niet naar hem toe konden klimmen. Na zo n 3 km werd het pad weer even breder, de gids ging in het gras liggen, ik dus ook, en wel in de zon. Peeka, vluchten in hun holletjes, maar kwamen er ook weer uit als je maar geduldig bleef wachten. Liane deed dat, net als Anisa ons hondje, vaak in de tuin voor muizenholletjes zit.

Nu zijn we weer in een Ger, jewetwel zo n Mongoolse tent. Met bedden aan de rand, er passen er precies 5 in. Deze heeft zelfs de luxe met een knop om hem aan en uit te zetten. Onze canadese medereiziger, heeft de knop boven haar bed hangen. Anna zingt nog een Italiaans liedje voor het

slapen gaan. Oh sole mio.. T komt wat rottig der strot uit... de batterij is leeg volgens Liane. We beginnen aan elkaar te wennen...

25 juli 2018 Beijing,

t valt niet mee het verhaal bij te houden, er gebeurt veel...

Of toch...

De volgende dag vertrekken we pas laat, een uur of negen. Het is bewolkt en zelfs een beetje koud. Na een tijdje rijden komen we in de hoofdstad van de Gobi provincie aan, Dalandgazad. De steden in Mongolië zijn eigenlijk gewoon erg lelijk. Hier zijn er in de buitenwijken veel ommuurde stukken grond met een stelletje Gers en natuurlijk een stenen hok met een pijpje erbovenuit, de sanitaire voorziening zullen we maar zeggen.

In het "centrum" zijn er wat stenen gebouwen. Met nog wat supermarktjes. Een ervan gaan we naar binnen, even wat anders te drinken als water en geitenmelk... Een wijntje zit er niet in, maar in ieder geval een koude cola en een pak appelsap.

We rijden nog een paar uur door, op een supersaai plekje lunchen we. De lunch bestaat uit wat rijst en een groenten mixje. Later op de middag komen we bij een steile rotswand, ik ben blij dat de remmen het doen, de chauffeur rijdt onbenullig richting de afgrond. De plek wordt "White stupa" genoemd. Het is alsof de ene vlakte overgaat in de andere, met een steile afgrond. Op een bepaalde plek kun je naar beneden klimmen. Justine, de over enthousiaste Canadese is natuurlijk het eerst beneden. De vijftigjarige, pas geschieden biologielerares geniet van haar nieuwe vrijheid. Haar hoedje hangt om haar nek met een touwtje als ze het iets te wild gaat. Het is een schatje.

De Italiaanse vriendinnen, genieten van het mooie plekje, het zijn levensgenieters die Italianen. Na 10 minuten hobbelen komen we bij de volgende Ger aan. Onze laatste nacht van de tour. Er zijn veel jonge kamelen. De moeders van de beesten zijn nog niet thuis en ze krijgen honger, daarom huilen er veel. Net als in de film "de weeping camel". Het is een hartverscheurend geluid, en vrouwen met moedergevoelens zouden ze de fles willen geven. We gaan de Ger binnen van de familie. Met veel trots bieden ze een kom kamelenmelk aan. Mijn maag protesteert al voordat ik eraan geroken heb. Ik heb geluk, ik zit naast Anna de 48 kg lichte Italiaanse met een grote honger en een ijzeren maag. Ze eet en drinkt alles. Ik wissel mijn kom, ongemerkt als ze hem opheeft. Ze vindt het heerlijk.

Buiten gaat het gehuil door. Dan komen de kamelenmoeders aan, een voor een mogen ze naar hun kind. De achterpoten worden vastgebonden. Aan de ene kant van de kamelenmoeder mag het kamelenkind drinken, aan de andere kant wordt er gemolken. Liters kamelenmelk...

Zo 'n beroerd bed heb ik nog niet gehad, het is met grote harde richels en er valt niet op te slapen. Als iedereen rustig is hoor ik wat geritsel. Het is verder stil en donker. Ik denk eerst aan een

mogelijkheid dat Justine aan het krabben is. Zijn er bed wantsen? Dan doet Liane haar zaklamp aan. In een flits zie ik een beestje tussen de halflege rugzakken wegflitsen, Liane probeert het te volgen. Emanuela, die net in slaap was gevallen, na het laatste Italiaanse gegielgeltje met Anna, kruipt geïrriteerd door het licht, weg onder haar slaapzak. De zaklamp gaat uit nadat Liane haar zak met nootjes hoog in een tas opgehangen heeft. Als het net weer een tijd rustig is, schiet Anna met een gil uit haar bed, en zie ik twee Italiaanse samen op een bed staan. De, na nader onderzoek gebleken, hamster had een wandelingetje op haar hoofd gemaakt. Justine slaaptmurmelt nog wat door de commotie. De arme Gobi Hamster vlucht. Liane legt nog wat nootjes klaar, om het beest zonder staart met een handdoek te vangen. Het is niet meer nodig, er wordt niet meer geslapen Anna ziet er slaperig uit de volgende morgen.

455 km rest ons over het laatste stuk terug naar Ulaan bataar. Des avonds eten we nog gezellig in een Mongools restaurant.

Voordat we naar bed gaan huggen we nog even met onze reisgenoten als afscheid.

Om vier uur gaat de wekker. Halfvijf komt de taxi, die eerst nog gebeld moet worden, dat waren ze vergeten. Het gaat vlot, nu met de Mongoolse luchtvaartmaatschappij.

Het was een mooie ervaring Mongolië. Ik heb me vaak afgevraagd hoe het woord "mongool" als scheldwoord en als "downsyndroom" is ontstaan. Wie weet dat?...

Groet Hans

27 juli 2018 Beijing,

Voor een paar tientjes heb je hier een tamelijk luxe hotelkamer. Even wat anders als de hardbedderige gers in Mongolië.

Het hotel is een goede vlucht uit de massa 's mensen.

Het stormt en onweert buiten.

We komen aan in een moderne vluchthavenhal... trapje op, formuliertje daar, treintje...

Boven de ingang van het treintje hangt een geruststellend bordje: "you are here".

Het erg dure visum, werkt goed, de bagage is er snel. Eerst even kijken hoe we geld kunnen krijgen, gewoon pinnen dus. Hoe komen we bij het Hotel. Ik heb de neiging een taxi te pakken, na het vroege opstaan. Dat gaat snel over als blijkt dat het omgerekend bijna 50 euro zou gaan kosten. Dan maar kijken naar een bus naar het centrum, kijken we daar wel verder... 48 yuan, zo'n 6.6€ samen is een stuk beter.

Het is een flink ritje, ik probeer op de kaart mee te kijken, maar dat lukt wat moeilijk. Plotseling zien we ons Hotel "Jingtailong hotel", de bus stopt en binnen 2 minuten bevinden we ons in de grote hal. Even bijslapen...

Massa's mensen, veel met paraplu's tegen de zon, maar vaak richting mijn oren en ogen, lopen over het Tienamen plein richting de verboden stad. Bij de ingang zijn we elkaar al snel even kwijt. Het is een groot complex Jarenlang, tot in de vorige eeuw bewoont door de "emporerers" en de eunuchen. We kijken naar de gebouwen, de troon waar de laatste nog opgezeten heeft. Doordat het een enorm complex is kun je de grote massa's mensen soms vermijden, net als de zon. Als je een tijdje gaat zitten wordt je zelf de toeristische attractie. Een 15-jarig meisje, met brilletje, een vierkant gezichtje en vergezeld door grootouders, durft te vragen of ze met ons op de foto mag. Haar woordenschat in het Engels is beperkt tot "photo" en "yes" en "no" en "grand Parent". De rest zou ook geblokkeerd kunnen zijn door verlegenheid. De mobiel dient als fototoestel. Verder worden leeftijden uitgewisseld middels gebaren en vingers. We mogen van opa en oma ook een foto maken.

Morgen verder schrijven.

30 juli 2018 Beijing,

De indrukken, de warmte, de massa's mensen... veel slapen dus. Het eten is lekker. Lekker Chinees eten, dit keer niet van de chinees tussen Gorssel en Eefde.

Voor de volgende dag staat de "great Wall" op het programma. We proberen eerst het minst populaire stuk te gaan bezoeken. Maar dat mag niet, te gevaarlijk... wat gevaarlijk betreft, de meest onbenullige dingen waarschuwen ze voor, hier in de douche staat een waarschuwing "wet floor" gelukkig is dat alleen tijdens en na het douchen. Ook de verbodsbordjes zijn vermakelijk, in de lift is er een waarop staat dat je niet te hard op de knopjes mag drukken. De metro heeft hele tekenfilmpljes wat je niet mag doen, rolschaatsen, een bom meenemen etc... Ik voel me er een stuk veiliger door.

We nemen een tour naar Minyaou of zoiets, Badaling waar ik 15 jaar geleden met Maaïke was, was verworpen tot een topattractie, met te veel mensen. Anderhalf uur vanaf 6.15 in de morgen deden we erover om alle mensen in de bus te krijgen. Dat kregen we er toch weer gratis bij, zo 'n rondtoer door de oninteressante delen van Peking. Het verkeer zorgde ervoor dat de overige 70 km ook goed bekeken kon worden. Een verplichte rondwandeling langs wat toeristentroepwinkeltjes en daar achter het vlaggetje aan naar de ingang.

We konden daarna onze gang gaan. We namen een gondeltje omhoog, waar we de eerste indrukken van de muur kregen, het was intussen lekker warm geworden. Het was niet heel druk dus we konden rustig over de muur lopen. De muur die over de heuvels kronkelt. Na wat rustpauzes en mooie plaatjes te hebben geschoten gingen we met de trap omlaag, Liane wilde niet met de glijbaan. De lunch was heerlijk. Eenzelfde tocht als in de morgen bracht ons weer in het hotel.

Na een broodje ei bij de McDonald's op de hoek, gaan we de volgende morgen naar het zomerpaleis. Het is een meer dan een half uur met de taxi. Het paleis ligt aan een meer met allerlei bootjes, sommige simpele sommige in de vorm van een draak. In het meer schijnen ook pareloesters te zijn, daar is natuurlijk wel een leuk handeltje van te maken.

De gebouwen om het paleis zijn geschikt voor een fotosessie, met parelsnoer van Liane.

Na het bezoek aan het mooie paleis, wat hoog boven het meer staat, en daardoor een goed uitzicht over het meer, met de bootjes, de gewone en die in drakenvorm, nemen we een gewoon bootje voor 20 Yuan naar een klein eilandje met weer een schattig gebouwtje erop. Over een mooie brug kunnen we weer terug naar het vaste land. Terug, gaan we met de metro. Het systeem is duidelijk en goedkoop. een stuk goedkoper dan de taxi.

Morgen verder...

3 augustus 2018 Xi'An.

Ik zie ik loop hopeloos achter met het verhaal...

Na het bezoek aan het zomerpaleis, zijn we op zoek gegaan moderne architectuur. Het nieuwe cctv gebouw, de televisie dus, is een bijzonder gebouw. Het Ontwerp is van de Nederlandse Architect Rem Koolhaas. Het 234 meter hoge gebouw heeft een vreemde vorm. We liepen er op een afstand omheen, erin mag toch niet. Bij mij kwam de gedachte op van het blauwe kunstwerk bij de Sacharov brug in Arnhem. Het is hol en bij elke stap verder, is het alsof het gebouw totaal anders is. (Zie ook foto s)

De ochtend erop lopen we naar de temple of heaven, Gelegen in een mooi park. Het park heeft vele functies, het eerste waar we naar kijken is de ochtendgymdansjes, er wordt flink met de beentjes en armpjes gezwaaid, middelbare leeftijd vrouwen, een man. De muziek zet ze tot een flink tempo. Na een tijdje zet de juf de muziek uit. Het is afgelopen, daarna lekker babbelen met de handdoek in de hand om de zweetdruppels weg te vegen. Iets verderop wordt er door enkele groepjes een soort voetbal met badmintonveertjes gespeeld. Behendig wordt het ding met de voeten overgespeeld en hooggehouden. Als het ding valt hoor je een kreet van teleurstelling.

De Tempel of heaven is een prachtig ronde oude tempel, blauwachtig. Het is jammer dat het bewolkt is, of dat de smog te veel is, dat kan ik niet geheel beoordelen.

Net als we het park uit willen gaan, zien we nog wat gymbewegingen. Er zijn wat ijzeren, maar goed onderhouden bruggen en rekken en ander hangdingen gemaakt. Mannen op leeftijd, tonen hun kunsten, het moeten oud-turners zijn. Ik de mannetjes vooropzetten doen in de brug. Tot mijn grote verbazing gaat er een reuzendraaien op de rekstok. Ik weet niet of Bert Hop de techniek goed zou vinden, maar ik ben er flink jaloers op. na een korte schouderstand, houd ik het voor gezien. De

heren passen zo in ons donderdagavond oude gekkenclub. Misschien voldoen ze niet aan de eis dat we daarna nog wijn drinken.

In de middag gaan we door de nauwe straatjes, met zo hier en daar gebraden pekingeend, naar een groot modern gebouw. Het theater. Als ik sta te filmen komen een aantal moeders met dochtertjes van een jaar of 8 aan. Zowel de moeders als de dochters willen met me op de foto, ik voel me vereerd, behalve dan, die ene moeder met dat paarse haar, waarvan het kind ook nogal lelijk is.

's Avonds hebben we om acht uur afgesproken met de Italiaanse dames, die we uit Mongolië kennen. Zij hebben het in zo 'n 40-urige treinreis van Ulaan Bataar naar Peking gedaan. Dat is pas echt reizen. We lopen langs het Tien a men plein naar de straat met de restaurantjes. Ze hebben veel te vertellen. Het is leuk weer over Mongolië te praten. De dames trakteren. Het is al laat als ze met de metro naar hun hostel gaan.

De volgende ochtend doen we rustig aan, en pakken de rugzak. 6 uur duurt de treinreis naar Datong. We konden alleen "hardseats" krijgen. Na een paar uur treinen merken we dat. De trein vertrekt op tijd. Zoals vaak gaat de trein eerst door, de wat meer, afzichtelijke delen van Peking. De hoge flats, iedereen wil hoog wonen, omdat de lucht daar schoner is, zijn er als bomen in een bos geplant. Daarna een mooier stuk, het platteland, steile bergen en stuwmeren.

In het donker om een uur of tien komen we in Datong aan, het meisje van het

Hotel wat we geboekt hadden, zegt dat we te laat zijn. We hadden ook maar drie keer gemailld dat we laat zouden aankomen, iets verder is een ander, goedkoop hotelletje. Het is redelijk schoon, de kamer klein, de douche niet echt warm... maar voor reizigers die moe zijn uitstekend.

De volgende morgen zijn we vroeg wakker, we lopen naar beneden, in de hotel hal biedt direct iemand aan ons een rit naar de hangende kloosters aan. Na 10 minuten zitten we in een taxi. Ze zijn indrukwekkend, de kloosters. De rij mensen ook wel. Na een uurtje lopen we op de balkons van de kloosters, de hekjes zijn laag de afgrond is diep, de kloosters zijn mooi.

In de middag, wassen we kleren en rusten we wat uit. Het is 35 graden, dus geen koude voeten.

Zo nu en dan patatjes met een stuk kip en cola, bij de KFC. Jammer dat er geen appelmoes bij is.

W lopen door de oude stad die, volledig vernieuwd is. Er is nog weinig sfeer. Een yuppie café met te dure maar wel lekkere cappuccino geeft wat troost. We lopen een groot Warenhuis in, allemaal dure spullen die we niet nodig hebben, verveelde meisjes in mantelpakjes en leegte...

We stappen er snel weer uit. Een moeder laat voor de deur van het te sjiek warenhuis haar dochtertje plassen. Zo denken wij er ook over. Het druppelt van de lege trap af.

We komen plotseling op een groot plein, nieuw kitscherig, maar interessant.

Een groep kleine jongetjes met allemaal dezelfde helmpjes krijgt rolschaatsles.

Een nog kleiner kind haalt de paaltjes weg waarom heen ze moeten rolschaatsen.

Overall rijden wanstaltige wagentjes rond, verlicht met veel gekleurde ledjes. De wagentjes stellen van alles voor. Robots dinosauriërs, roze paardjes etc. We zien een vrouw in de rode Robot zitten, een uur later verwisselt ze het ding met een groene. Ze lijkt gelukkig. Net als de te dikke man die op een dino zit, alleen de kop van het beest is nog te zien, en een dromerig gezicht. Op een harde beat wordt er gestreetdanst. De jongelui tonen hun schokkerige bewegingen, die daarna weer overgaan in van arm tot arm golvende beweging. Het schouwspel is goed te bekijken vanaf de stoep van de Smoothie bar. Mijn smoothie is niet lekker die van Liane wel. We doe er erg lang over. Het wordt langzaam donker en de kitscherige fontein die veel water omhoog spuit op het ritme van een een of ander onbestendig muziekje wordt kleurig verlicht.

De volgende morgen zitten we al weer snel in de taxi. Naar de grotten met de Boeddha's. We verwachten er niet zoveel van. De tempels waar we eerst door heen lopen zijn mooi. Er wordt wierook geofferd, een monnik slaat telkens op een grote schaal, mensen knielen voor de grote Boeddha's in de tempel. We lopen verder richting de grotten, een gele grote Plastic eend in de gracht om de tempels is naar de kant gedreven. Een eend met jongen wordt bijna platgevaren door een plezierbootje.

De eerste grotjes zijn eigenlijk niet meer dan nisjes in een grote wand. Een Boeddha-beeld met heel veel Buddhaatjes eromheen. Alras worden de grotten groter, evenals de Boeddha 's.

(kweet even niet hoe je Boeddha spelt, en google is hier geblokkeerd)

Er hangt een religieuze sfeer in de grotten, de boeddha's worden geaaid en daarna op de foto gezet met de selfiestick. De selfiestick is hier na de paraplu het grootste gevaar, kben blij brildragend te zijn.

Het is echt geweldig mooi, we genieten...

's Avonds laten we ons nog door een taxi buiten de stad naar een stuk 'great wall ' rijden Het is mooi licht, en het bos en het plattelandsleven is goed te zien. Een verademing na de hoge flats van Da Tong. De muur stelt niet veel meer voor, twee torens zijn er nog over, de stenen van de huizen in het dorpje erbij lijken verdacht veel op de stenen van de muur. We lopen door het oude dorpje, een vrachtwagentje met grote meloenen geeft wat opschudding. Een bijna tandeloos mannetje neemt een meloen op zijn fiets mee naar zijn vervallen huis. Er staat bij de wachttorenen een mooie nieuwe steen, met daarin een mooie tekst in het chinees.

Zonnebloemen kijken over de muurtjes van de ommuurde tuintjes. Schilderachtige armoede dus.

Als we de volgende dag bij het vliegveld aankomen is het erg rustig, we zijn de eerste klanten. De ticket had ik een paar dagen eerder via internet gekocht, met creditkaart een kwestie van 5 minuten. Toch wel spannend of het werkt. We laten de kans lopen om de treinreis van 16 uur te doen. Er gaat een vliegtuig naar Xi An, op de tijd die op internet vermeld stond. Als de hal wat voller is geworden, en ik al Nederlanders gesproken heb, kunnen we inchecken. Opgelucht pak ik de incheckkaarten aan. Het vliegtuig vertrekt vroeger als vermeld, vliegt korter als vermeld en is er dan ook vroeger dan vermeld. Het is warm als we de bus in de binnenstad uitstappen. Een taxi brengt ons het laatste stukje. Weer een probleem bij de 7inn hotelketen, geen reservering bekend. We stappen er

geïrriteerd uit. De hitte heeft ons al snel veranderd in twee rugzak dragende zwetende toeristen. Een vrouwtje van middelbare leeftijd wil ons graag helpen. Ze is twee jaar in Canada geweest, dus ze kan Engels. Ze loopt mee naar een ander hotel, alle kamers bezet... Ze begint te bellen en zegt moederlijk dat we rustig kunnen zitten. Het een en ander resulteert in een smakeloos groot gebouw, hotel met een luxe oprijlaan. Binnen in de hal ziet het er mooi uit. Veel bediening, en een iets hogere prijs als we van plan waren.

Ons oververhitte lichaam zegt dat we het moeten doen. Er is zelfs een zwembad!

We wisselen adressen uit met de vrouw die ons hielp. Vanuit de 12'e verdieping hebben we een ver uitzicht: een grote straat, en een heel klein stukje oude stadsmuur en veel lelijke flats.

Om de hoek begint direct de charmante moslimwijk met veel eetkarretjes, vlees wat je niet wilt en allerlei andere gekke dingen. Zoals zwarte eieren, en eieren van zeer verschillende maten waar een ander Chinees tekentje bijstaat. Het is walnotentijd en meloenentijd.

Het is gisteravond geworden 2 augustus, we lopen door de stad, het begint te regenen we eten pizza bij een pizza hut. We lopen naar de drum en de beltoren. Het ziet er mooi uit.

We drinken een kop koffie met de Nederlanders die we ook al s morgens op het vliegveld waren tegengekomen. Een Nederlands paar met een geadopteerde dochter, 12 jaar geleden uit Datong gehaald.

Het is donker als we weer naar buiten gaan de bel en drumtoren zijn mooi verlicht. Door de toeristenstraatjes lopen we richting het hotel. ...

Vandaag uitrust en schrijfdag. We begonnen met zwemmen in het zwembad. Daarna een luxe lunch met de vrouw die ons gisteren geholpen had, hier in het hotel....

Morgen naar het terracotta leger...

Groet Hans

7 augustus 2018, ergen hoog tussen Xi An en Shanghai,

Het terra cotta leger, 15 jaar geleden was ik er al geweest. De moeite waard om er nog een keer heen te gaan. Bovendien wilde Liane het ook zien. De weg erna toe was volgebouwd, hoge flats en zo. Ze moeten die mensen ook kwijt, zeker als je beseft dat er geen 1 kind politiek meer is.

Het Terra cotta leger, in 1974, door een boer ontdekt, is een enorm gebied met rechtopstaande terracotta legerpoppen van meer dan 1.5 m hoogte. Het mooie ervan is dat ze allemaal een ander gezicht en haardracht hebben. Als je de eerste overdekte hal binnenkomt is dat wel even adembenemend. Maar goed dat wist ik al wel. Liane vond het ook wel leuk.

Verder zijn er nog wat beelden van paarden en Wagens opgegraven. Die mooi verlicht ten toon gesteld. Waren er 15 jaar geleden een stel stalletjes met souvenirs en wat Chinees eten, nu waren er brede paden met luxe souvenirshops, Mc Donalds, KFC, Subway en een Starbucks. Dat laatste tot groot genoegen van Liane die het een en ander te verwerken had. De taxichauffeur zat geduldig in een eettentje op ons te wachten, probeerde ons nog over te halen om ook wat te eten.

Na een middagdutje gingen we op zoek naar de stadsmuur. Bij het station leek het aardig om erop te gaan. Daar waren we te laat. Maar een koddig, slim vrouwtje in een elektrisch fietskarretje wist waar we heen wilden. Het zijn een soort dodemansritten. Dwars over kruisingen heen, voor de stadbussen uit en breeduit voor de taxi's. Ik kon me niet herinneren dat 15 jaar geleden, er zoveel vrouwen die dingen reden, waarschijnlijk omdat er toen nog geen elektrisch aangedreven voertuigjes waren.

Uit de boxen, om de honderd meter op de muur opgesteld, klonk stemmige Chinese muziek. Jongelui die met gehuurde, tandems over de muur crossen, stapten af voor een selfie, en een flesje water. Boven het bordje "hier niet op de muur zitten" gingen ze op de gevaarlijk hoge muur zitten voor de diverse selfies. Ze vroegen mij nog een groepsfoto te maken.

De muur is breed en er kunnen dan ook eenvoudig fietsen en wandelaars overheen lopen, om de zoveel meter is een torentje, met zo schattig, typisch chinees dakje. Het is een sociaal uitje voor de chinezen, er wordt gejogd, gefietst en gekletst. Kinderen worden ook uitgelaten, de kleintjes hebben geen luiers. Het wordt eenvoudigweg opgelost door een groot gat in de broek. Wanneer ze bukken voor een plas, piepen de Chinese kinderbilletjes er vanzelf uit. Ook op de muur dus. We liepen ongeveer een kwart van de muur. Het was inmiddels donker geworden, en de lampionnetjes waren aangegaan. De torentjes waren uitbundig, maar stemmig verlicht. Een van de niet onaangename dingen in China is de hoeveelheid vrouwen met lange donkere haren. Soms in een lange vlecht maar vaak loshangend. De gezichten onder die lange haren verschillen nogal. De oogjes zijn een beetje spleetachtig, en soms ver uit elkaar. En zoals altijd, hele mooie, hele lelijke, verwaand kijkende, vrolijk kijkende en wat verlegen kijkende, lopen er veel rond.

Door een stemmig verlichtende poort lopen we de binnenstad weer in we eten bij de burger King. Een wasje in de wastafel van het, een beetje luxehotel is weer nodig.

De volgende morgen lopen we naar de drumtower. We bezoek de drumtower, die gevuld is met allerlei soorten en maten trommels, vandaar de naam denk ik. Om 11.00 uur is er een 10 minuten concert, van een groep, op je raadt het al, trommels. Het klinkt prachtig, de wijze waarop gespeeld wordt, verschild nogal per persoon. De ene heeft een stoïcijn's gezicht, de andere met veel geluk uitdrukkingen op het gezicht. Het geheel klinkt goed.

De drumtower is een mooi oud gebouw, veelkleurig en met zorg onderhouden.

Na het middagdutje gaan we naar de big Goose pagode, helaas hij staat in de steigers... Eerst eten we bij de chinees. Dat smaakt weer goed.

Rond de pagode is een plein en zijn er veel fonteinen. Bellenblaas dingen worden er verkocht en Minions die kunnen vliegen. Alles: "made in China". Met deze warmte wil je natuurlijk een selfie met het water van de fontein. Daar mag je natuurlijk niet te dicht bijkomen. Omdat de waarschuwingsbordjes niet helpen, is er een fonteinagent aangesteld. Zijn zwaarste wapen is een fluitjes die driftig gebruikt wordt. Het is onbegonnen werk. De aantrekkingskracht van de fontein, en het ondeskundig opvoedgedrag van ouders kunnen de kinderen niet van de fonteinen weghouden. De fonteinagent komt met een gezicht, en waarschijnlijk ook de passende woorden "t is hopeloos" naar ons toe om een praatje te maken. Jammer dat hij alleen chinees spreekt. Dat maakt een echt intelligent gesprek toch wat moeilijk. We komen uit Holland en hij uit China. Dat is in ieder geval duidelijk geworden.

... het meisje iets verder op gebruikt haar mobiel als spiegel, kleine pukkeltjes worden weggewreven. De grotere zijn waarschijnlijk in de speciale kliniek in Xi An, al weggehaald... het was een enorm gebouw, met veel mensen die daar mee bezig waren... Na wat uitslapen, en nog een vies broodje met twijfelachtige jam, gaan we de volgende ochtend op pad naar, een door de Ip veelgeprezen opgraving en de bijbehorende tombe. Het is mooi, maar de poppetjes zijn een stuk kleiner als bij het terra cotta leger. De poppetjes hadden kleren aan, maar die waren vergaan. Dat geeft een letterlijk en figuurlijk lullige indruk.

Het is fijn om nog even buiten in het groen te lopen. We kijken nog wat vogels en nemen de bus en de metro.

De vlucht naar Shanghai is voorspoedig gegaan, De treinen waren volgeboekt en een vlucht binnen 15 minuten via internet geregeld.

Twee Chinese studenten van Saxion staan onop te wachten, halen een kop koffie, en brengen ons met een auto naar het hotel. Het staat in een leuke wijk met veel winkeltjes.

De heren nodigen ons uit voor een lunch, we eten dumplings, gekleurde en witte. Er is een kaartje bij, dit legt uit welke smaak erbij welke kleur hoort. De witte zijn het lekkerst, de gekleurde zien er vrolijker uit. T valt niet mee om de dingen, gevuld met een zoet soepje, met stokjes te pakken zonder dat ze lek raken en het soepje eruit sijpelt. De studenten, niet bekend om de handigheid met elektronica, zijn hier bijzonder vaardig in. Het zijn fijne jongens, en ze begeleiden ons ook nog de supermarkt in. Schokkend voor Liane, liggen er schildpadden op ijs. Ze wil ze eigenlijk redden, maar het zijn er te veel. Iets verder liggen er nog meer schildpadden, netjes, in een soort sinaasappelnetje, levend op een stapeltje gelegd. Voor de soep, leggen de studenten uit. Langste student, met de beste babbel, overtuigd Liane welke appels ze moet kopen. Die met een netje per stuk eromheen.

We nemen afscheid bij het hotel.

Na een paar uur hebben we een afspraak met Yuki, en haar vriendje, Yuki studeerde dit jaar ook een half jaar bij ons. Nu is ze klaar, en heeft een baan bij Panasonic, waartoe ze ook nog Japans moet leren. We drinken samen koffie. Ook van hen krijgen we een cadeau Een theepot thee... Yuki moet nog twee uur reizen naar huis, dus wij liggen ook vroeg in bed.

De volgende dag lopen we naar het centrum. We nemen een pontje naar de overkant van de rivier. De torenflats vormen een indrukwekkend stadsgezicht.

We lopen naar de hoogste, 623 meter, de Shanghai tower. Op ongeveer 550 meter is het uitkijkpunt van de toren, op dit moment de op een na de hoogste ter wereld.

Pal naast de hoogste staat nog een hoge, slechts rond de 500 meter, in de vorm van een grote flessenopener. Persoonlijk vind ik hem mooier. Je kijkt er wel op neer.

Na nog wat artistieke foto opnames van de torens, pakken we de taxi, even afkoelen in het hotel.

Natuurlijk moeten we het uitzicht bij donker zien. We besluiten nu de flessenopener te nemen. De lift is iets langzamer dan de 18 m/s van de andere. De flessenopener heeft een flink gat in het gebouw, van enkele verdiepingen. Onderop het gat is een gang, en daarboven, verdieping 100, hangt ook nog een gang. Het aardige van deze gang is dat ook de bodem gedeeltelijk doorzichtig is,

waardoor je zo naar de straat kunt kijken, 100 verdiepingen lager. Shanghai is er een grote lichtshow. De rondvaartboten zijn rijkelijk versiert met kleuren leds. De tv-toren is een constante show, met verschillende kleuren, die veranderen. Aan de overkant van de rivier zijn de koloniale gebouwen stemmig verlicht.

Later meer....

11 augustus 2018, Bijna in Bali...

Gelukkig hebben we de dag na ons bezoek aan de torenflats niet veel gedaan, ik zou nog verderop raken met het verhaal.

We zijn al aardig moe van al die mensen hier in China. We besluiten nog een avond met de rondvaartboot over de zijrivier van de Yangtze te gaan.

Het heeft wat geregend, en de wolkenpartijen, in combinatie met de avondzon geeft een spectaculaire verlichting over de stad met daarin prominent de wolkenkrabbers.

Na een heerlijk broodje bij de "Subway" (we hadden even genoeg chinees gegeten) is het donker en stappen we de rondvaartboot op. Een licht spektakel met iets meer frisse lucht.

De volgende dag slenteren we nog even door de stad. Het is leuk het normale simpele leven te zien. De mc Donalds is een soort bejaardentehuis, de hoek van de stoep wordt met behulp van een gettoblaster 's avonds omgetoverd tot een dansclub van goedlachse Chinese dames op leeftijd en op iedere hoek iemand met de meest afschuwelijke telefoonhoesjes te koop. De seagway met een rechtopstaande jongen die staat te bellen zoekt voorbij....

Een klein deel van de 13000 eilanden van Indonesië glijdt onder me weg. Nog een uurtje dan zijn we bij Maaïke en Dana op Bali.

Groet Hans.

19 augustus meno gili,

Bali is mooi, beschrijven ga ik het natuurlijk niet, ga zelf maar kijken.

Het bordje "liane Kuhnen" zag ik gelijk met Maaïke en Dana op het vliegveld.

We zaten zo in de auto, dwars over het eiland, mooi ritje, eerst even door de drukte van Denpasar, dan kleine weggetjes, dorpjes.

t stikt hier van de tempeltjes, huistempeltjes, buurttempeltjes, mooi versiert met draken en vreemdsoortige olifantenbeesten.

De rijstvelden, mooi groen, en met mooi primitieve middelen bewerkt. Weer een mooi plaatje met schilderachtige armoede.

Het Hotel in Covina was netjes, met een zwembad voor Dana en Oma, die er bijna niet meer uit wilden.

De volgende ochtend direct vroeg met een bootje Dolfijnen spotten. Er sprongen er wat boven het water. Met een dubbele schroef gingen ze weer het water in. Iets meer beheerst dan de noodlanding van Eke Zonderland. Bij een ex-collega, Erik, die hier een paar maanden per jaar zit gingen we een duiken, voor Maaïke die een tijdje niet gedoken had was dat even fijn om te wennen. Nog mooie Nudibranches gezien.

Maaïke bleef de dag erna bij het hotel met Dana, Wij gingen met Erik anderhalf uur verder rijden naar een mooie duikstek. De laatste 20 minuten op de boot hadden we een prachtig uitzicht op wat inactieve vulkanen, op Java. De duiken waren mooi.

Maaïke wilde graag naar de Gili eilanden. We hadden Gili Meno, de middelste van de drie uitgezocht. Na een mooie taxirit langs de kust en al de tempeltjes kwamen we in Amed aan. Daar zou om 12uur de boot vertrekken. De eerste mededeling die we kregen was dat het wat later werd. Er was van alles te zien, en een lekkere pannenkoek verzachte in het begin het wachtleed. Een wandelingetje langs de rijstvelden, een onbekend ritueel van speciaal geklede mannetjes met een grote trom doodde de tijd.

De mededelingen waren schaars, maar bij navragen, werden er allerlei mooie redenen genoemd waarom we moesten wachten. Het werd Hangen en zweten. Eindelijk om een uur of halfvier kwam de boot. Acrobatische toeren moesten worden verricht om de wild schommelende boot op te komen. De smalle reling, niet geheel zonder obstakels, die de weg naar de ingang van de boot vormde maakte het geheel nog spannender. Liane deed er nog een schepje bovenop door er bijna af te vallen. De boot voer snel over de wilde golven. Onderweg zagen we nog dolfijnen. Dit maakte dat Dana geïnteresseerd naar de zee ging kijken. Volgens haar zag ze giraffes en leeuwen. Hoewel ik ze even niet zag legde ik uit dat het de zogenaamde 'jezusleeuwen' waren. Dit is het type leeuw wat over water kan lopen.

Natuurlijk kwamen we te laat, en wel op het verkeerde eiland. Met veel glimlachende Indonesische gozertjes om ons een die uitlegde hoe we het op zwemafstand andere eilandje konden bereiken, tegen betaling. Het werd al wat donker en de noodzaak om aan de overkant te komen, bij ons gereserveerde hotel werd nijpender. Dat boottochtje kostte dan ook 25 euro, zo'n 5 euro per minuut.

Dan sta je weer op het strand, en je weet niet waar het hotel is. Op het eiland bestaat het openbaar vervoer uit karretjes met een paard ervoor. Maaïke en Dana met de bagage gingen voor. Wij gingen lopen, wat uiteindelijk niet zo ver bleek te zijn.

De volgende middag konden Maaïke en ik direct mee naar Schildpadden city. Een mooie duikplaats, met je raad het al, veel schildpadden.

Om de aandacht goed te verdelen moest ik de volgende dag 3 duiken maken. Eerst met Liane toen met Maaïke en daarna weer met Liane. De laatste duikplaats had de schone naam 'hans', waar ik natuurlijk geweest moest zijn. Het duiken leverde wat aardige foto's op van nudibranches, vissen, en ander wild.

Het eten in het strandtentje was voornamelijk duur.

De laatste duik dag, doken Liane en Maaïke 's middags en de laatste was een nachtduik.

Het is een beetje spookachtig, volle maan, zwart doorzichtig water, rondfladderende licht van zaklampen, donzig koraal, slapende vissen. Mooi...

Tot zover nu dan...

Groet Hans

25 augustus, ergens in de lucht./ en Labuan Bajo, Flores

Helaas, het bezoek aan Gili Meno was te kort. 's Morgen, nog een wandelingetje over het eiland, er is een ondiep meertje, in het midden van het eiland, een moskeetje, en veel bloeiende bomen. Na het ontbijt komen er twee paard en wagentjes voorrijden, om ons naar het haventje te brengen. Een van de hoogtoppen voor Dana, misschien is een huifkarrentocht in Drenthe ook we iets voor haar.

Natuurlijk is de boot die rechtstreeks zou gaan te laat en belanden we in een boot enkele uren later, die toch een tussenstop heeft. De boot, in combinatie met de golven is misselijkmakend. Liane ziet groen, en Dana, lacht weer als, Maaïke met een plastic zakje met inhoud, van haar, zit te klotsen in de boot. Liane wil ook een plastic zaakje en stuurt er mij voor naar de voorkant van de boot. Het wiebelt nogal, en net voordat ik bij de zakjes aangekomen ben beland ik op schoot van een met zijn hoofd in de prullenbak stekende medepassagier met dezelfde verschijnselen.

Het is een ruig stukje en naast de eerder genoemde medepassagier, die een snikkend van het lachende vriendin heeft, is een stoel vrij.

Als ik na halsbrekende toeren weer terugkom, heeft Liane zelf al een plastic zakje van de rol die we zelf meegenomen hadden.

De het combikaartje geeft ook recht op een ruim uurtje in een busje naar Sanur. Ik zit naast een knap Nederlands meisje. De chauffeur heeft een merkwaardig oorkapsel. zeker 3 cm lange haren groeien op en in de oren. Het meisje naast me was het ook al opgevallen. Dat levert tijdens de rit een gezellig gesprek op.

We worden als laatste bij ons hotel uitgezet. Het is maar voor een nachtje, Dana en Maaïke gaan even bijkomen in het zwembad, wij gaan naar de Pizahut om het diner op te halen.

De volgende morgen zitten we al weer vroeg in het vliegtuig. Dana is wakker geworden in het speeltuintje bij de gate. De vlucht naar Jogjakarta, duurt ongeveer anderhalf uur. De taxirit naar het Hotel, dicht bij de Borobudur, is mooi. Java ziet er anders uit, niet zoveel tempeltjes. na een middagdutje, gaan we met Paard en wagen, naar de Borobudur, een grote budhistische tempel. We zijn onder de indruk. Het uitzicht is mooi. De combinatie uitzicht en tempel is geweldig. En erg geschikt voor selfies. We nemen de uitgang met de winkeltjes. Het is een oneindige rij met dingen

die je echt niet wil hebben. Maar toch, een leuk kledingstuk met Borobudurprint erop in het oranje gaat mee voor Dana.

Om 6 uur de volgende ochtend gaan Liane en ik nog een keer naar de tempel, voor de foto's is dit een geschikt tijdstip. er hangt een prachtige mistdeken over het landschap wat het geheel een mystiek tintje geeft.

's middags vliegen we terug, een kleine vertraging en een lange file en een sukkelige taxichauffeur die de weg niet weet, zorgt ervoor dat we later in het hotel in Sanur terugkomen.

Het ontbijt de volgende ochtend is op het strand. Tijdens het ontbijt zeg ik tegen Liane dat het regent en koud is in Nieuw Zeeland. En dat de Komodovaraan op het eiland Komodo ook interessant is en minder koud. Ze raakt wat verward door de opmerking. maaike zit aandachtig naar ons gesprek te luisteren en kijken. We zijn er snel uit. Zon zee duiken en komodo varanen. Liane heeft wat ervaringen met vakanties met mij en regen en koude.

tot een uur of twee zitten we op het strand , we eten wat en nemen de taxi terug naar het hotel. Maaike's koffer , die niet meer sluit, wordt vakkundig met touw en plakband dichtgemaakt, nadat wij er allerlei dingen bij ingepropt hebben.

Om tien uur 's avonds gingen ze door de douane, traantje enzo...

't Was stil de volgende dag, de kwetterende Dana werd gemist... Dan maar shoppen, schoenen, een reserveduikbril, nudibranch (een namaak dan) een massage ..

Zo kom je de dag wel door.

Vanochtend was het vroeg en om 10 uur zaten we in het vliegtuig naar Labuan Bajo, een plaatsje aan de westkust van Flores, dicht bij het eiland Komodo.

De uitzichten vanuit het vliegtuig waren prachtig. Het uitzicht vanuit hier is oorverdovend mooi. We wachten op het diner hier aan het strand bij het , ietwat vervallen hotel...

groet Hans

Labuan Bajo 31 augustus. Vliegveld.

Op vliegvelden moet je wachten. Een goede reden om het verhaal bij te werken. Bovendien was het leef ritme de laatste dagen hier zodanig, dat we vroeg sliepen en geen energie meer voor andere dingen.

Na aankomst in het hotel, gingen we 's middags naar het stadje, veel toeristen, rommelig en veel duiken toeristenzaakjes.

Veel duiken, dat waren we van plan. De eerste duikshop die ons opviel was er een met de naam Froggy. Ik had de associatie met de naam van de duikshop die we op Sulawesi 6 jaar geleden. Aardige

mensen, Een pool was de manager en Italianen met staartjes als duik instructeurs. Ze beloofden ons van het hotel op te halen.

Om halfacht kwamen ze met een pick-up ons ophalen, 20 minuten hobbelen...

Het was een snelle boot met niet al te veel ruimte. We werden goed geholpen. Maar het ging enigszins wat gehaast. Ze hadden voor ons een extra duikbegeleider, die erg zijn best deed om ons van alles aan te wijzen. Boven water zei hij bijzonder weinig.

Komodo park is een park met veel eilandjes. Waartussen constant een stroming is. Dat maakt het duiken soms wat moeilijker. Daarentegen is dat ook de oorzaak van het gezonde rijke koraalleven. Ik denk dat de foto 's op de website genoeg zeggen.

Toen we na drie duiken terugkwamen, voelden we ons toch een beetje gehaast, ook het contact met de bemanning en de andere instructeurs was minimaal.

We besloten te betalen en voor de volgende dagen een andere duikschool te zoeken. De Poolse manager was er niet erg blij mee.

De volgende dag op een langzame maar ruimere boot met wat meer relaxtere mensen om ons heen, waren we blij dat we een andere duikschool hadden. De Engelse duik instructeur was zeer attent, en we konden veel over de duiken praten, hij wist veel aan te wijzen en daarna te vertellen.

De langzamere boot gaf ons de gelegenheid het park ook boven water goed te bekijken. Soms zwommen er dolfijnen in de buurt, wat natuurlijk altijd weer leuk is, die zie je eigenlijk nooit bij het duiken, ze hebben een hekel aan bubbeltjes.

Het waren twee mooie duikdagen. Ook gezellig. De dag erop was lui lakken bij het hotel. waarop we nog een dag gingen duiken. Op de laatste dag hebben we nog een keer Mantaroggen gezien, zoals twee dagen ervoor. Nu wat minder maar met wat meer zicht.

Ook leuk waren de duiken op de zandvlaktes, het rariteitenkabinet. 3 soorten frogvissen, ook wel hengelvissen geheten. Vissen die zelf vissen dus. Deze beesten zitten verdekt opgesteld, met een hengeltje aan hun lichaam waar iets aan is gegroeid wat op een wormpje of krabje lijkt. De beesten zijn mooi van lelijkheid. Vooral de hairy Frogfish was een gedrocht. Hoewel ze een vis zij zwemmen ze nauwelijks. En als ze zwemmen doen ze dat met een soort straalaandrijving.

De laatste volle dag, begonnen we met een uurtje snorkelen, waarna, we op de brommer naar het stadje gingen lunchen.

De laatste twee nachten hadden we het hotel naast de vorige, die volgeboekt as, mooie luxe plek. Nog een dagje duiken, weer met manta `s en frogfish.

Een dagje met de brommer op het platteland doet ook altijd goed. We reden 's middags een weggetje in die steeds slechter werd en erg lang was, We zagen een aap, die wist de weg in het oerwoud ook niet. Na een uur zijn we maar teruggegaan, en ik was wel blij weer de doorgaande weg bereikt te hebben. Nog een blikje drinken bijeen onooglijk hutje langs de weg, en dan snel weer naar het hotel...

groet Hans

5 september Aan de Pacific kust, nieuw zeeland,

Net Fish en chips gegeten, de internetverbinding is goed en buiten is het donker...

De Reis naar Nieuw zeeland duurde nog wel lang. De vlucht van Flores naar Bali was zo gepiept, daarna extra lang over de pizza doen op het vliegveld van Bali.

De volgende morgen, na een onrustige nacht in het vliegtuig, zaten we in de bus naar Melbourne, overstaptijd 11 uur. Om half 9 zaten we aan een te groot broodje van de Subway. Het werd een leuke dag in Australië. Misschien een beetje kort voor zo n groot land, maar we waren al eerder in andere delen geweest. We gingen weer op een hoge flat, van 300 meter, ongeveer zo hoog als de Eiffeltoren. Dat leverde wat overzicht en inzicht op.

We liepen langs de rivier, gingen in een shoppingcenter, waar we niets te zoeken hadden, en gingen de botanische tuin in.

Mijn voeten deden aardig zeer toen we om 4 uur weer op het vliegveld waren.

Iets voor twaalf 's nachts landden we, na enige vertraging in Auckland.

De rijen voor de bagagecontrole waren lang. Nieuw-Zeeland probeert met alle macht bacteriën en andere troep buiten de deur te houden. We moesten onze tent dan ook ter inspectie meegeven. Deze kregen we dan ook volledig uitgepakt om halftwee 's nachts door een luikje terug. Proppen maar dan...Het Hotel was een beetje raar. Lange gangetjes, en een beetje groezelige kamer. Maar na zo reis slaap je goed. In een klein autootje reden we de volgende dag het regenachtige en koude NZ in. Mooi maar wel erg veel koeien schapen en naaldbomen.

We reden naar Rorurora, of zoiets. De stad stinkt naar rotte eieren. En dat was de reden waarom we erheen gingen. Het Hotelletje was leuk en we bleven er drie nachten. Je went aan die lucht. De volgende dag bezochten we de reden, de bubbelende en spuitende luchten en water uit de diepte der aarde. En natuurlijk de met wijd opengesperde ogen en ver uitgestoken tongen Maori. Dit tijdens een dans waarvoor we enigszins bang zouden moeten worden. De stemmen waren krachtig. Net als de 15 hoge spuitende geiser. Dit was een welriekende maar mooi uitzierend spektakel. Overal kwam rook uit de grond, en bubbelend water. Wat ook grappig was om te zien waren de bubbelende modderpoelen.

Blob blob blob, op steeds weer een ander plekje, een andere frequentie en een andere vorm.

Gisteren naar de vulvanen gereden op het midden van het eiland. Weinig van gezien. Te veel regen. Het hoogtepunt was de sneeuw en de skiërs die in de kou naar beneden zwierden. We wisten gisteren goed waarom we langer in Indonesië gebleven zijn. De kou en de regen. Vanochtend scheen er een bleek zonnetje.

Een prachtige tocht met veel varen bomen en heuvels brachten ons bij de kust.

Cathedral Cove een door de golven uitgesleten grote boog , bereikten we na een half uur wandelen. Mooi strand en zee met rotsen leverde het doorkijkje van de kathedraal op.

Na een overnachting geregeld te hebben we nog even de voeten verbrand en in het heette water gelegen op het vreemde strand. Hot Beach...

Morgen naar Tonga, dat wordt landje 102....

Groet Hans

16 september, in het vliegtuig van Vava'u naar Tongatapu

De stewardess heeft een bloem achter haar oor, dat is dan ook zo'n beetje de beste service die we krijgen in dit vliegtuig.

Het vliegt en de uitzichten zijn mooi, drie kwartier...

De man van het huisje bracht ons naar het internationale vliegveld. We vertelden hem dat we naar Samoa willen. Hij waarschuwde ons dat de mensen er minder vriendelijk zijn als in Tonga... we huiverden...

Gisteren nog een walviskijkdagje gedaan. Het weer werkte niet echt mee in de morgen. De 'guide' een bedreven, vriendelijke Tongalees, zag de walvissen het eerst. Niemand had nog iets gezien toen hij het water al insprong, even later stak hij zijn hand op en wees, hieronder zitten ze...

De golven waren hoog, maar we sprongen het water in. Ik voelde me een beetje lullig met met kleine cameraatje. Er waren 5 mensen met (even naar de hapa 'ai eilanden kijken.)

Enorme camera's met nog grotere behuizingen. Eenmaal bij onze guide aangezwommen te zijn zagen we drie walvissen onder ons, een moeder met een Kalf en nog eentje, die er ook bij wilde horen.

Bij de eerste paar keer zwommen ze veel naar boven, keken je lief aan en maakte wat buitelingen boven het water. Een spectaculair gezicht. De beesten zwommen niet hard weg en vonden het gezelschap denk ik wel gezellig. Ze stonden ruim in de belangstelling.

Later toen het kalf wat moe was ging het onder moeders liggen, op een meter of tien diep. Heel schattig. Om de vijf minuten kwam die even naar boven en ging daarna weer terug onder moeders vin...

De enigszins verlate lunch kregen we in een prachtige baai met turquoise water, en de zon was gaan schijnen. Dat leverde ook mooie plaatjes op toen we terugvoeren.

Liane sliep snel na een warme douche.

Tot onze verbazing was de vis die we bestelde in het restaurant op. Dan maar crispy chicken. De medezwemmers van die dag zaten hun foto's in het restaurant te kijken. Dat was echt indrukwekkend mooi...

Goede nacht gehad. Laatste dingen ingepakt. We gaan landen...

Groet hans

13 september Tonga, Vava'u

Zo, de helft zit er op vandaag, nog 60 dagen, 'valt niet mee altijd maar leuke dingen te doen.

Een bandje begroette ons in Tonga. De douane ging snel, en voor we het wisten zaten we in een auto naar ons onderkomen. Het was donker, maar er waren nog veel winkeltjes open.

De Tongaleese chauffeur was een drukke prater en klaagde over al die Chinese winkeltjes met de te hardwerkende Chinezen die de Tongalezen beconcurrerden.

Het kamertje waar we door de, een druk pratende Tongalees, in werden gezet had weinig privacy. Het raam had geen glas en kwam bij de voordeur uit van het Huis.

Het was een huiselijk gedoetje, de mensen zelf woonden ook in het huis. En we werden geacht direct een welkomstdrankje te drinken. De praatgrage en vrolijke eigenaar kwetterde door het geluid van de veel te grote TV. Hij legde onder meer uit dat alle mannelijke Tongalezen een stuk grond van de Koning kunnen krijgen. Gratis dus. Liane wees hem op het nogal onemancipatorische karakter van deze regel. Als vrouw moest je maar gewoon de goede man trouwen.

We sliepen toch nog snel, na de meloen die we toch moesten proeven.

De volgende morgen gingen we iets verder naar de hoofdstad Nuku 'alofo. Een aardig stadje waar Koning Tupou VI woont. Het heeft zo 'n 25000 inwoners, en is de grootste stad van Tonga. Tonga zelf heeft ongeveer 110.000 inwoners verdeeld over drie eilandengroepen.

Het was lekker weer, we bekeken het houten Paleis wat aan het water ligt, de straatjes met de vaak schattige maar te dikke mensen. Er zijn wat toeristen, zodat je er ook een T-shirtje met de tekst "Kingdom of Tonga" kan kopen. Het groene eiland produceert eigen groenten en fruit, en natuurlijk vangen ze veel vis. Dat alles op de markt te zien en te ruiken. Ook natuurlijk de specifieke Tonagaleze rokjes en snuisterijen. Veel mannen en vrouwen gaan nog in traditionele kleding over straat. Veel trotse mannen met de rok en daarboven een colbertje met das en een computertasje over de schouders.

We stuurden wat kaartjes, en kochten nog extra postzegels voor de verzameling.

' middag rusten we uit en later op de middag ging Liane een stukje lopen. Daarna liep ik de twee en een halve km naar het stadje om het in het donker nog eens te zien. De bezorgde bezitters vroegen Liane direct of we ruzie hadden. Het paleis was mooi verlicht.

Het Christelijke land bezit een enorm aantal kerken. Alle afscheidingen zijn aanwezig, baptisten Katholieken, 7e dag adventisten etc. etc..

De zondag is verplicht uitrustdag. De enige legale bezigheden zijn slapen eten en naar de kerk gaan.

Bij wet verboden te werken. We hadden besloten, naar de eilandengroep Vava'u te gaan 3/4 uur noordelijk vliegen. Een mooie vlucht over de Hapa'ai eilanden bracht ons op het internationale

vliegveld van de Vava'u eilanden. Internationaal omdat er zo nu en dan ook een vliegtuig naar de Nabijgelegen Fiji eilanden vliegt. De man die ons van het superkleine vliegveld haalde bracht ons naar ons onderkomen, een klein huisje met balkon en uitzicht. Voor we het bereikte regelde hij voor ons voor de volgende dag een walvis bekijk toer.

De volgende dag zaten we op de boot, Een Australisch paar, een Hong Kong chinees en nog een Arabisch afkomstige jongen uit Nieuw-Zeeland.

Al snel waren de eerste walvisruggen boven water te zien. We doken erbij in en de eerste die we zagen waren pilot whales. Wat uiteindelijk een dolfijnensoort blijkt te zijn. Ze waren met z'n zessen en doken na een paar minuten het diepe blauwe water in.

De dag verliep goed, de eerste echte walvis was een tranen trekkend gezang aan het uitvoeren. Erg indrukwekkend. Hij zat wat te diep om echt te kunnen zien hoe hij zong, maar na het zingen kwam hij nog even boven, waardoor we een goed zicht hadden op het indrukwekkende beest.

Een moeder met Jong kwam later in zicht, wel mooi om naast te zwemmen. Ik had het idee dat ze naar me knipoogde.

Een prachtige dag. 's Avonds kwamen we de Hongkong chinees nog tegen, lieten elkaars foto's zien en vertelde elkaar sterke verhalen. De overenthousiaste chinees ging er helemaal voor. Een hele week walvissen kijken. Het is zijn grote passie.

Zaterdag zijn we gaan duiken. Het weer was slechter geworden en het was allemaal een beetje koud. De eerste duik was leuk, maar we waren natuurlijk in Komodo verwend met een hele grote diversiteit. De tweede duik gingen we een grot in. Het eerste gangetje was wat krap, maar er was wel een mooie nudibranch. We kwamen in een grote grot met grote opening naar buiten uit. Iets verder de grot in zwommen wat babyhaaitjes. De grotwand was versierd met felblauw koraal en rood en geel koraal. T was een prachtige duik die ons besloot om meer te gaan duiken.

De zondag was een beetje saai. Het was zwaarbewolkt en verder nog het verbod op werken. Toch hadden we nog een leuke wandeling, met veel vogeltjes, vooral veel ijsvogeltjes. Niet zo 'n passende naam natuurlijk hier. Verder deed zich de zeldzame gebeurtenis voor dat Liane probeerde een duif op de foto te zetten. Deze duiven zijn groen gekleurd, met wat wit. Liane heeft een allergie voor duiven.

Het weer was niet zo mooi op maandag, toch was het leuk een brommertje te huren om over het prachtige eiland te gaan. We dronken op het vliegveld iets wat voor cappuccino moest doorgaan. De kaart op mijn mobiel gaf netjes aan waar we waren, alleen het verschil tussen de verharde wegen en bushweggetjes bleken niet duidelijk. Dat leverde wat glibberige weggetjes door de bush op met mooie bloemen, vlinders en natuurlijk de altijd aanwezige varkentjes. De uitzichten van het wat glooiend eiland waren mooi, jammer dat de zon niet scheen.

Dinsdag nog een dagje duiken, 2 nieuwe nudibranches, een schattig pipefish, schildpadje en een wittip haaitje.

Liane heeft ons huiszwijntje verwend met pannenkoeken en crackertjes. Het komt al als we roepen.

Net als vanochtend ons, ontbijt eten we vaak in een soort Italiaans restaurant.

De bediende een breed lachende transgender, doet haar best om haar baardhaar met een dikke laag te verbergen, een dikke laag verf verder verbergt de rest. Jammer dat de stem nog niet geheel meewerkt. Ze werkt hard en is erg vriendelijk.

Vandaag doen we rustig aan, zoals altijd eigenlijk, we groeten het damesgroepje die naailes krijgt. De mensen zijn over het algemeen vriendelijk. De vele zwijntjes springen weg als ze ons zien....

Groet Hans

21 september ergens aan de zuidkust van Samoa "hotel seabreeze"

Het regent buiten, zoveel hadden we nog niet gehad hier wel des nachts maar niet overdag.

Even nog terug naar Tonga: een busje van en ander hotel bracht ons naar de hoofdstad Nuku'afola. We hadden al snel een hotel gevonden, het was een beetje vergane glorie hotel. Enorme kamers, met een hele grote stoel erin. Oma Kuhnen vond je er bijna niet meer in terug. Er hingen wat oude foto's en het grote raam keek uit op een enorm grasveld met een monument erop. Aan de andere kant nog een groot gebouw ter nagedachtenis van de oude koningin Salote van Tonga, die van 1918 tot 1965 regeerde.

We kwamen de dag door met rondkijken, terrasje zitten, en lui lakken. Liane had een kleurbeurt nodig dus, die ging naar de kapper.

Toen ik na een uur kwam kijken waren ze nog druk bezig. Een Chinese jongen zat nog druk met veel schuim in haar haar te woelen. Grote ijsjes verkopen ze iets verderop, tussen de afstand van 200 meter, de kapper en het hotel. Ik ging op een stoeltje zitten, i.p.v. een ijsje bestelde ik een colaatje, Liane zou zo langskomen. Ik zag aardig wat ijs voorbijgaan, vaak verdwenen ze naar verwend te dikke dochttertjes die van hun pappa in de auto mochten blijven zitten tot ze hun ijsje kregen. In Tonga zijn de ijsjes zo groot dat je rustig van ijs kunt spreken.

Na vele ijsjes verder ging ik toch maar eens bij de kapper kijken. Liane was al weg. In het hotel was ze ok niet. Na een half uurtje kwam ze met een rood hoofd en vers gekleurd haar aan. Zoals verwacht was ze verdwaald.

Na uitgeslapen te hebben, en nog een rondje door het uiterst kleine hoofdstadje, vlogen we naar Fiji. Het vernieuwde vliegveld bood een ruime keuze aan voedsel en dingen die je echt niet nodig hebt. Chocolade, parfum, te dure horloges, enzo. Dit kom je allemaal te weten als je een paar uur moet wachten. Ons vliegtuig vertrok als laatste die dag naar Samoa. Het busje voor het Hotel wat Liane geboekt had stond al klaar. Het was al 2 uur des nachts en we reden langs de kust richting Apia de hoofdstad. Tot mijn verbazing sloeg het busje van de hoofdweg af. Het supergroene eiland zag er spannend uit zo midden in de nacht. Steile weggetjes brachten ons naar het hotel wat in het bos in de bergen lag. Niet echt handig om dingen te regelen. De slaperige hoteleigenaar stopte ons in een kamertje. We ware vroeg wakker en ontbeten met een prachtig uitzicht over Apia, met daarvoor nog een heel stuk bos, en daarachter de Indische oceaan. Na een verhuizing naar een beter en lichter

kamertje, met een roodvogeltje in de paarse bloemen besloten we naar de stad te gaan lopen. Het was zondag, en dan zitten de meeste mensen in de kerk in Samoa.

Zoals in Tonga zijn er in Samoa ook heel veel kerken. Waren ze in Tonga vaak nog klein en krakkemikkig, hier in Samoa heeft elk stel huizen wat zich een dorp noemt een enorme kerk. Ook bouwen ze er nog enorme kerken bij. Zeker drie in aanbouw zijnde kerken gezien.

Met een gehuurd autootje reden we naar het vliegveld in de hoop daar nog enig leven te vinden, voor een simkaart om te kunnen internetten. Helaas niets. We reden nog een stukje rond en verbaasden ons over het verschil tussen Samoa en Tonga, nog veel groener en meer bergachtig.

Er zijn hier weer veel bomen, de steile heuvels zijn begroeid met onder meer, palmbomen, bananenbomen en de wonderschone varen bomen. Het doet me een beetje denken aan de Seychellen...

Er wordt hier veel grasgemaaid, na de kerkgang, vermoed ik de grootste hobby van de mensen uit Samoa. De tuintjes, maar ook de berm wordt grondig bijgehouden. Onze kamerplanten, zijn hier de tuinplanten. Netjes onderhouden en vaak gebruikt als haag.

De weggetjes die de bergen ingaan zijn goed geasfalteerd, hier en daar een gat, maar dat valt mee. De uitzichten zijn adembenemend, het groen met vaak op de achtergrond de vele kleuren blauw van de zee.

Iets speciaals hier in Samoa zijn de zogeheten "fales". De basis bestaat uit een aantal palen met een dakje erop. De kleinste vaak gelegen aan zee dienen om in te hangen, voor hangjongeren en hangouderen. Ovaal met dakjes van bladeren.

Je hebt ook grotere "fales" deze met verschillende functies van woongelegenheid tot wasophangplaats en onderdak voor de plaatselijke plattelandsvrouwenvereniging.

Op het eind van de middag gingen we weer naar ons kamertje met uitzicht en het telkens weer terugkerende rood met zwarte vogeltje in de paarse bloemen. (Ik ga even in de hangmat liggen...)

Na wat boodschappen en een afspraak voor duiken, reden we de volgende dag naar de andere kant van het eiland. De man van de duikschool waarschuwde al voor het tempo van rijden hier in Samoa, dat van een Chinese Non. We vonden een slaapplek in een "fale" Het bed rechtstreeks richting de oceaan. Om de privacy iets te verhogen werd een deel van de palen dichtgemaakt met plastic. Het sliep goed onder het muskietennet, na de bijbehorende goede maaltijd.

Op de toeristenkaart staat dat je een paar km verderop kunt zwemmen met schildpadden. Daar reden we de volgende dag heen. Een kilometer de zee in lag een eilandje met wit strand een klein begroeid heuveltje en palmen op het strand. Er werd vanaf de kant gebeld en even later kwam een bootje ons halen. Onderweg zagen we enkele schildpadden door het heldere water. Op het fotogenieke eilandje kon je ook in fales slapen. Er waren wat toeristen, van Tonga, Papua, en Fiji. Helaas was de stroming om het eiland te sterk om met de schildpadden te zwemmen. Wel zagen we nog enkele picassovissen. Mooie beesten, maar op een gegeven moment beet er een agressieve me in de enkel. Ik heb hem boos aangekeken en gedreigd met de vissoep. Hij zwom af.

Na een tijdje luilaken in de Fale, en gekke foto's maken met de GoPro in het water voeren we terug met het bootje. We gingen met een gangetje als van een Chinese non verder met het autootje. Om de paar minuten maakten we een fotostop. 's Avonds na een gevarieerde maaltijd en wat dromend kijkend naar de oceaan en de golfslag gingen we slapen. De ouderdom komt met gebreken, de golfslag maakte zo'n herrie dat we dicht bij elkaar moesten liggen om elkaar te verstaan.

De duikjes, de volgende dag vielen erg tegen. De Tsunami van 2009 en de storm van 2013 had het meeste koraal verwoest.

Een beetje teleurgesteld gingen we daarna de stad in, nog even wat dingen met vliegtickets regelen, en toen nog een mooi tochtje over het eiland.

Het eten wat bij de fale werd geleverd was goed en lekker.

3 nachten in de Fale was goed, het was een lekker plekje, maar ondertussen had ik veel zand van het strand in de oren. Een douche hielp wel. We reden na het ontbijt naar een luxer resort, een prachtige plek met een mooi baaitje. Het huisje was groot en schoon, zodat we de rugzak helemaal uitpakte. Het snorkelen voor de deur van het huisje was leuk. Liane ging wat lezen op het strandje. Erg lekker.

Tot de volgende keer.

Hans

Apia 25 september 2016,

Zo de laatste uurtjes in Samoa...

Na het luxe breeze hotel, zochten we iets goedkopers, maar de "fales" hadden we wel gezien.

Na een tijdje langs de zuidkust gereden te hebben kwamen we lang een onderkomen met wat schattige huisjes boven een mangrove meertje. De man was aardig en de prijs goed.

Een mooie tocht naar het oostelijk puntje gaf toch nog wat zon die dag. Overal werd er weer gevolleybald. En de uitzichten over een afgelegen baaitje was verbluffend. Leuke gesprekjes met de mensen hier is ook altijd mogelijk. Ze zijn nieuwsgierig en vinden het leuk over kinderen te praten, een foto van Dana doet het altijd goed.

Na het eten zagen we in het huisje een dikke tor, en ook een kakkerlak. De spuitbus deed wel wat werk maar er kwamen er steeds meer op hun rug naar beneden.

Na enkele tientallen opgeruimd te hebben werd het minder, zoals ook ons humeur. Omdat het al half tien was konden we ook niet meer ergens anders heen.

Het muggennet ging strak over het bed, en de enkele tor die nog rondliep kon niet over ons heen lopen. Wel kleine miertjes. Een erg rustige nacht werd het niet. De vrouw van de eigenaar, met een harde stem en harde uitdrukking op haar gezicht gooide nog wat op mijn ontbijtbord naast de lekkere pannenkoeken. Vriendelijk bedoeld maar met een smaak waaraan ik niet herinnerd wil worden.

Vriendelijk zeiden we dat we onze plannen gewijzigd hadden en dat we geen tweede nacht wilden blijven.

Iets verderop waren twee diepe gaten "Lava Holes" Het weer leek wat beter te worden en het was een van de plaatselijke attracties. Het was een mooi plekje, met mooi uitzicht, we wachtten een tijdje zodat de zon in de gaten zou gaan schijnen.

Helaas deed dat het niet.

We reden naar Apia op zoek naar een slaapplek, een mooie schone kamer, goedkoper als degene waarin we geslapen hadden, en met een warme douche wachtte daar op ons..

Volgende keer verder.

Tabwakea, (republiek Kiribati, Christmas Island) 30 September 2016

In Apia aten we nog lekker pizza. De pizza's waren te groot maar de rest namen we mee, omdat we bij de kamer een mogelijk hadden om het op te warmen de volgende dag.

Het was zondag, dus nog leuk even rond te rijden. De vele kerken worden bezocht met de netjes geklede mensen, mooie hoedjes en andere kleding. We reden nog even naar een afgelegen plekje op het eiland. Om 12 uur moest de auto ingeleverd worden. Des middags gingen we snorkelen. Ik had de camera onderwaterbehuizing niet goed dichtgedaan waardoor mijn camera verdronk. Niet zo leuk.

Een rare taxichauffeur met een vrolijk maar bijzonder lachje bracht ons naar het vliegveld. Een paar uur later twee uur 's nachts stonden we voor het vliegveld in Fiji te wachten op de chauffeur die ons naar het hotel bracht. Door een klein boekingsfoutje kwamen we op een piepklein kamertje met een stapelbed terecht. Het was nogal een toer om er bovenin te komen, omdat de ventilator op de plaats van de trap gemonteerd is. De volgende dag hadden we gelukkig een beter kamertje. We gingen naar Nadi, om te kijken voor een vervanging voor het verzopen fototoestel. De keuze was beperkt in de hoofdstad van Fiji. Keuze uit twee dus, en omdat we niet wisten wat we hier op Kiribati konden verwachten besloten we er een te kopen. Het hotel was een backpackers Hotel zodat we wat ervaringen konden uitwisselen.

Waarom weet ik niet, maar ze vinden het hier leuk 's nachts te vliegen. 23.59 gaat de vlucht naar Honolulu via Christmas Island. 4 uur vliegen en we landen op Christmas Island, het is al licht en 6 uur als we landen. Op woensdag komt de vlucht uit Fiji op Christmas Island aan, dan vliegt hij door naar Honolulu, waarna hij weer dezelfde weg terugvliegt. Het is de enige dag dat er gevlogen wordt op Christmas Island.

...

Tussen Christmas Island en Hawaii.

Christmas Island is te leuk om tijd te hebben om te schrijven.

Een week geleden dus, kwamen we aan met deze vlucht op Cassidy international Airport. Ik heb grotere vluchthavens gezien. Het visumstempeltje stond al snel in het paspoort, nog even 100 dollar uitgeven voor een duikpermit, en je staat buiten. De rugzak trek je van een karretje en je wordt aangesproken door een alleraardigst Kiribati meisje. Haar zusje en vader is er ook. Ze halen een andere gast op voor hun hotel, we kunnen meerijden om te kijken. Via het gehucht Banana, een vreemde naam voor een tropisch eiland zonder bananenbomen, komen we na een half uurtje rijden in Tabwakea aan. Eert worden we rondgereden, door het dorp, en rijden nog even naar de hoofdstad Londen. Wat ook niet veel meer dan een klein dorpje is. 3 van de 4 dorpjes zijn we dan al geweest.

Het hotel van de man is all-inclusive, en de kamer is simpel maar schoon. De man blijkt 6 dochters te hebben, waarvan er veel rondlopen. Het hotel bestaat uit 3 kamers en nog drie simpele hutjes, voornamelijk bestaande uit gedroogde palmladeren. We voelen ons er direct thuis. Eerst krijgen we een uitgebreid ontbijt, en kijken even op het strand van de lagoon.

Des middags snorkelen we even aan de zee kant. De breedte van het stuk land tussen de zee en de lagoon is daar enkele honderden meters. Het snorkelen is leuk.

Kiribati bestaat uit een aantal eilanden verspreid over de Pacific. Zowel westelijk als oostelijk van de 180 graden meridiaan alsook noordelijk en zuidelijk van de evenaar heeft het eilanden. De meeste daarvan zijn koraalriffen. De hoofdstad noord-Tarawa ligt meer dan duizend km verderop en is nog kleiner dan Christmas eiland. Wat dan ook het grootste eiland van de 133 is.

De volgende dag gaan we duiken, we gaan met een instructeur en een in Hong Kong wonende Fransman. De boot is simpel maar handig ingericht en blijkt typisch voor deze eilanden te zijn. De duiken zijn mooi, maar omdat we nogal verwend zijn op Komodo, niet heel erg spectaculair. Wel veel te duur.

We besluiten andere dingen te gaan doen die week. De zeer behulpzame en vriendelijk mensen van het hotel staan altijd voor je klaar, er is altijd gratis een auto, met een van de dochters als chauffeur beschikbaar. Bij het duiken werden we dan ook volledig geholpen met de zaken naar de boot brengen, twee auto's en 4 mensen hulp, en een grote box met koud water en boterhammen voor de lunch.

Op een eiland met tussen de 7000 en 9000 mensen verwacht je niet zoveel van het eten. Maar we werden volgepropt met kreeft en vis, aardappel- en kreefsalade, eieren etc etc. er was altijd eten over.

Naast de Fransman, die zijn dochtertje en vrouw thuisgelaten had, was er nog een Deens/ pools stel die al 4 weken op het eiland waren, om zich er te verloven. De andere gast was een grote zeer vriendelijke en vrolijke Zimbabweaan. De zie je niet echt veel op plaatsen als dit.

Zoals de andere eilanden die we bezochten waren er hier ook weer veel drukbezochte kerken, niet zo groot als op Samoa maar toch verschillende richtingen waren weer present.

Luilakken, rondlopen door het dorp, kletsen waren een groot deel van de bezigheden van deze week. 2 keer zijn we nog wezen snorkelen met een boot. We landen nog op een eilandje met veel nieuwsgierige vogels die even een meter boven je hoofd bleven vliegen. Het strand en fel

blauwgroene water, de groene struiken de blauwe lucht waren betoverend. Twee keer hebben we een paar uur met Manta roggen gesnorkeld in de lagoon. Voor de foto's was het jammer dat het water niet zo helder was, maar het was een geweldige ervaring om tussen deze prachtige beesten te zwemmen. Soms waren het er wel acht waar je tussen zwom. Liane kreeg bijna verkering met een van de roggen. Die zeker een kwartier om haar heen zwom.

Zondag hadden we een auto gehuurd. Gewoon een van de auto's van de hoteleigenaar. Hij stond voor ons kamertje klaar. Verzekering enzo doen ze hier niet aan. Dus rijden maar.

Er is een lange verharde weg met een kleine vertakking naar het vliegveld. De weg wordt voornamelijk gebruikt tussen het vliegveld en Londen. Daarna zie je zelden een auto. En houd na een uur rijden op. Het vierde dorp Poland genaamd was nog zo'n 20 km verder over een onverharde weg. We op de kaart die we hadden stond iets van de weg een strand. Even kijken maar. Een lang leeg strand met een mooie blauwe zee, we verzamelden wat schelpen en wilden weer terugrijden. Na 5 meter zonken de wielen in het mulle zand. 4 en een half uur later lukte het ons om het laatste stukje mulle zand uit te rijden. Intussen hadden we wel een keer in de zee afgekoeld. Het strand was verder verlaten en er was geen telefoonontvangst. Hulp krijgen deden we zeker niet. Toen we weer op de verharde weg waren hadden was het te laat om de onverharde weg naar Poland te nemen. Na bijgekomen te zijn en weer een stuk terug gereden te hebben zijn we toch nog een ander weggetje ingegaan, dir tussen de vele lagoons van het eiland doorreden. Een vermoeiende maar toch leuke dag..

Gisteravond werden we uitgenodigd voor een feestje ter gelegenheid van het verloven van het Deens/ poolse koppel en als afscheid. Eerst een voorstelling van de plaatselijke dansgroep, waarvan er zelfs meerdere zijn op het eiland, en die in competitie zijn. Onder een dak, met gedroogde palmladeren, werd er een knappen uitvoering gegeven, in met allerlei manieren gebruikte palmladeren kleding en versierselen. De gekleurde leds verhoogde de sfeer.

Zelf toen er gedanst moest gaan worden deed Liane mee. Een zeldzame vertoning. De Deen deed een dankwoordje en was zichtbaar geroerd.. Het was kort maar mooi en meiden van het hotel hadden erg hun best gedaan, sommige dansten vrolijk mee.

Naast het hotel had de hoteleigenaar ook nog een handel in aquariumvissen. Die werden die nacht ingepakt, twee soorten vissen, die we ook veel bij het snorkelen en duiken gezien hadden werden in plastic zakjes gedaan, en zijn nu medepassagier. We keken hoe de visjes uit een grotere bak in plastic zakjes gedaan werden,

Daarna moesten we inpakken. Vanmorgen werden we weer om 5 uur naar het vliegtuig gebracht door de vlotste dochter met het jongste zusje die 16 was.

We hadden dit mooie eiland en de lieve mensen op het eiland niet willen missen!

Groet Hans

11 oktober 2016 Vliegveld Maui Hawaii.

Maaïke is vandaag jarig, ze is 30 jaar geworden. We vliegen er maar even heen... In San Fransisco.

Na Kiribati kwamen we in een totaal andere wereld: Honolulu Hawaii.

Leuk natuurlijk om even in Honolulu en Waikiki beach te kijken , maar niet iets om lang te blijven. We hadden eerder besloten een ander eiland van Hawaii te bekijken.

Een hotel hadden we al geboekt, de eerste 45 dollar waren we al snel kwijt aan de taxi. Om 11 uur waren we bij het hotel, Inchecken vanaf 3 uur. Das balen als je om 5 uur des morgens opgestaan bent. De bagage konden we er wel laten. We liepen al even over Waikiki beach. De stoere surf jongens met wasbordbuikjes en blonde haren maakte Liane vrolijk. We gingen nog even naar een vervanging voor een fototoestel kijken in een groot winkelcentrum. Maar het bleek een winkelcentrum met alles wat je echt niet nodig hebt, en zelfs meestal niet wilt hebben, Parfumzaakjes kleding, alleen geschikt voor op Hawaii, te dure chocolaatjes etc.

Iets verderop was de wallmarkt een groot warenhuis. De keuze was iets beter, maar niet het goede fototoestel. We liepen de winkel uit met een snel geheugenkaartje voor Liane, ze vond haar reservekaartjes te sloom. Verder zat er in de tas een rieten Hawaii rokje en plastic Hawaii bloemetjes.

Tegen de avond gingen we onder een grote Banyan boom bij het strand zitten. Stukje chocolade, flesje wijn. Om half zeven toen het donker begon te worden werd een podium ingericht en kregen we Hula how, Gekleurde kleren en Hawaïaanse muziek bij zonsondergang. Tussen de vaak te dikke toeschouwers met hun te grote beker Cola en andere slechte dingen.

De volgende ochtend begon met een Subway broodje , op het terras . Een wandeling op Waikiki beach, Liane wilde natuurlijk nog wel even wat stoere surfjongens op hun plank zien. Het snelle geheugenkaartje kwam haar goed van pas. Er werd weer veel gesurfd op de hoge golven.

Opvallend tussen alle grote auto's , luxe hotels en winkels waren de vele daklozen, die de vuilnisbakken inspecteerden voor de restjes.

We bezochten nog even het aquarium, met een prachtige verzameling vis en heel veel kleine zeepaardjes.

Een vergissing bij het omboeken deed ons op Maui belanden i.p.v. Big island. Maar Maui is ook mooi, en de doorgaande vlucht naar San Fransisco vertrekt er ook ,zodat we niet veel tijdverlies hebben.

Een vluchtje van een half uurtje gaf een mooi uitzicht op de eilanden en het kleine eilandje Molokini.

We shopten voor een huurautootje, maar de echt kleine, en goedkope autootjes waren weg. Een luxewagen van het merk Dodge bracht ons naar Hukei. We hadden nog geen hotel, en het was reeds donker. We hoopten op een betaalbaar onderkomen. Maar het was niet mogelijk onder de 199 dollar daar te komen. Ik keek al naar een plaatsje waar we in de auto zouden kunnen slapen. De lonely planet gaf ons nog een suggestie in een plaatsje 25 minuten verderop. Na lang zoeken in het donker vonden we een hippieonderkomen bananabungalows. De receptie was bemant met een vriendelijke dreadlock jongen. Overal liepen jonge meiden met sigaretjes tussen de bananenbomen. Een eenvoudige kamer met twee eenpersoon bedden en een gedeelde badkamer voldeed voor die nacht. Voor de 117 dollar kreeg je de volgende morgen ook nog pannenkoeken. Deze moest je wel zelf bakken natuurlijk. De prijs was exclusief belasting. Een vervelende gewoonte hier is dat gegeven

prijzen vaak met verborgen extra's komt zoals belastingen, service en schoonmaak kosten. Hier alleen de belasting.

Tussen de andere hippiemeiden maakte Liane een paar lekkere pannenkoeken en hadden we nog een leuk gesprek met een Australisch stel, die net als wij wat uit de toon vielen , betreft de leeftijd.

We besloten naar een camping te rijden, we hadden onze tent tenslotte nog niet gebruikt. Op een mooi koel plekje zetten we ons kleine tentje neer, uitzicht op zee en een ander ediland van de eilandengroep Hawaii.

W regelden twee dagen om te duiken en besloten 2 dagtochten te maken. We besloten een restaurant binnen te gaan. We moesten wachten tot we op een plaats gezet werden. Een vinnige dame sleurde ons mee naar binnen en naar boven. Het kwam duur maar niet vriendelijk over. Op de plek met mooi uitzicht at ik vis en friet. Onder toezicht oog van de mannelijke bediende die , bij bijna elke hap vroeg of het goed was. Het was lekker, maar we besloten er niet weer te eten. We zochten nog even de plek op waar we de volgende dag vroeg moesten zijn voor het duiken. Een houten keetje, tenminste zo leek het was de duikschool en winkel. Wat ik niet verwacht had op dit kleine eiland had de duikshop , precies de goede camera. De avond ervoor had ik er net een op marktplaats in Nederland gekocht omdat het een ouder model was. De sterren waren helder die nacht.

Vroeg zaten we op de boot. We gingen bij het eiland Lanai duiken. Daar aangekomen voeren we tussen een grote school van enkel honderden dolfijnen. De spinnerdolfijnen deden hun naam eer aan.

De eerste duik durfde ik nog niet met de nieuwe camera naar beneden, de reservecamera en het onderwaterhuis gingen mee voor de test. Een beetje jammer wel, want we waren nog niet beneden toen de school dolfijnen over kwam zwemmen. Super. De tweede duik ging naar een grote grot. Dat was ook mooi, een paar mooie naaktslakken en een haai die plotseling op me afkwam konden op de eerste foto's van de nieuwe camera.

Hana was het doel de volgende dag. Een klein plaatsje aan de andere kant van het eiland. Het ging eigenlijk vooral om de weg erheen. Een smalle bochtige weg tropische planten en bloemen en watervallen. Het was flink sturen met de Dodge. We deden er 2 uur over .Het aantal Ferrari s was niet meer te tellen. Je doet eigenlijk op deze weg alleen mee met een Ferrari of een Jeep, zodat je haren lekker in de wind waaien. Hana zelf was niet echt indrukwekkend. Liane reed terug, het leverde haar een tomatenhoofd op van het vele sturen.

De oude krater van de vulkaan, die we volgende dag bezochten was eenvoudiger bereikbaar. Wel lekker sturen met de haarspeldbochtjes, en ook hier weer de feraris. De vulkaan reeds 200 jaar niet meer actief had een mijlengrote krater achter gelaten. Awsome.

Dik een half uur rijden was het naar de plaats waar de boot vertrok voor het duiken de volgende ochtend. Half zeven moesten we er zijn. Het was nog donker toen we de tent uitkropen. Enkele mieren van groot formaat hadden me wat uit de slaap gehouden, dan maar een red bull.

Een oude vilkaankrater Molikini stak als een halve maan boven het water. We doken eerst aan de achterzijde. Daar was de wand steil en ging diep naar beneden. Het was een redelijk diepe duik van bijna 30 meter. Een wittiphaaitje vergezelde ons. Zo nu en dan boven ons dan weer onder ons. Op

het einde van de duik kwamen we nog een wat grotere grijze haai tegen. Mooie beesten. Net als de kleurenpracht van de overige vissen. De tweede duik was in de oude krater. De enthousiaste schipper ging eerst even duiken. Kwam boven en liet in een boek zien welke vissen er vandaag waren. Hij vertelde dat dit een van zijn drie banen was. De krater was mooi met hardkoraal begroeid en hier ook weer vele vissen.

We reden nadat we de boot om 11 uur verlaten hadden een stukje zuidelijker. Op zoek naar een snorkelplekje. We reden op een weggetje door een oude lavastroom. Toen we een snorkelplekje gevonden hadden, kwamen we erachter dat we onze cameras op de boor hadden laten liggen. Even niet snorkelen dan. Na wat telefoontjes en even wachten bij een benzinstation kwam de vriendelijke schipper onze camera's brengen. De middag luilakten we nog wat. Pi heet het restaurant waar we des avonds de pizza aten, na een Hula voorstelling in het oude walvisvaardersstadje Lahaina. De pizza was lekker. We reden door het donkere toeristische stadje terug. De laatste nacht in de tent sliepen we wat onrustig. Misschien wel omdat we Hawaii gingen verlaten.

San Salvador 15 oktober 2016

Vanmorgen om acht uur landde het vliegtuig hier, we wisten dat het tot half vier zou duren voordat we door konden vliegen. We mogen nog even langer wachten om 18.30 gaat de Avianca vlucht verder naar Lima.

We kwamen een kwartier te laat voor Maaïke's verjaardag in het hotel in San Francisco. Een gedeelde bus bracht ons erheen. Wat betekende dat we al een heel stuk van San Francisco in het donker hadden gezien. De bekende typische straten van SF met de steile hellingen werd behendig door heen gereden. Het was fijn Maaïke Jerko en Dana weer te zien.

Het ontbijt werd tussen de hoge torenflats in SF gegeten, koffie met een broodje. We wandelden naar de baai. Een trammetje rammelde ons langs de baai naar de beroemde pier 39. Een pier vol met restaurantjes en andere dingen die we op dat moment niet nodig hadden. Van de Golden Gate Bridge konden we alleen nog flarden door de flarden wolken zien. Aan de linkerkant van de pier lagen enkele tientallen Californische zeeleeuwen. De eerste zeeleeuwen kwamen naar de pier in 1989, sindsdien liggen er soms meer dan 1500 op voor hun gebouwde vlotten te blaffen ruziemaken en luilakken. Het is niet precies bekend waarom de beesten besloten zich daar te vestigen. Ze stinken wel.

Het bekende trammetje de steile straatjes op en af gaf een leuke indruk van de stad. Dana vond het te vermoeiend en viel er in slaap. Na nog wat geshopt te hebben, reden we in een taxi terug naar pier 39. De zon was inmiddels meer gaan schijnen, we namen een rondvaartboot. Het was al later op de middag, waardoor het licht mooi op de rode golden gate bridge scheen. Het gigantische rode ding hangt hoog over de ingang van de baai. We voeren eronder waardoor we nog meer onder de indruk waren van het bouwwerk. Na een pizza en wat spaghetti en een metroritje was het donker geworden, en stuurde Jerko door de steile straten van SF naar de golden gate bridge. Daar moet je natuurlijk een keer overheen gereden hebben. Aan beide kanten van de brug is een uitkijkpunt, goed voor een familiefoto met brug. Het was koud, en heerlijk weer in een normaal bed te kruipen.

We zijn niet zulke stadsmensen, dus besloten we de volgende morgen vroeg weg te rijden naar het Yosemite national Park. ..

Groet Hans

22-10-2016 Ergens tussen Lima, Peru en Aquayaguil, Ecuador.

Beren wilden we zien. Het was een eindje rijden, maar na een paar uurtjes werd de omgeving mooier. Toen we de bergen inreden zagen we een groot stuk verbrand bos. Geen beren hier dus. De steile rotsen werden hoger en de uitzichten mooier. Dat betekende dat we vaker stopten. Maar geen beren. We aten een ijsje. Dana had het vooral op haar gezicht zitten. We liepen een stukje rond, en het landschap was dusdanig dat er een constant geklik van Liane's fototoestel te horen was. Het gras was hier en daar plat, zeker door de beren. Wel waren er leuke eekhoortjes. Ze bleven alleen niet zitten als Dana er naar toe rende. We reden nog een stuk de bergen in. Liane zag ook geen beren. Half dome hete de rots waar we het laatste uitzichtpunt hadden. Ook hier geen beren. Dana sliep in de auto.

De weg terug was best nog wel lang en we kregen honger. Eindelijk een Mc. Eten in de auto. T was erg mooi, maar helaas geen beren.

Het regende de volgende dag. We belanden in een grote supermarkt voor het ontbijt. Ook hier geen lekker brood. Des middags nog even kebab gegeten. Daarna aten Dana en ik een mooi blauw ijsje met kauwgomballen, waarna we samen in het park in het park samen in alle waterplassen stampten.

T was erg fijn.

Het metrostation was de plaats voor een tranen trekkend afscheid. Echt slapen doe je niet in zo'n vliegtuig. Vroeg in de morgen landden we in El Salvador. We zouden tot 4 uur moeten wachten. 50 Dollar om het vliegveld af te gaan vonden we te veel. Het vliegtuig had ook nog een paar uur vertraging zodat we laat in Lima aankwamen. Het was 21 uur en de bagage duurde bijna 2 uur voordat het er was.

Het hotel was ok. Vroeg vlogen we verder naar Cusco. Daar moesten we wel even bijkomen. Cusco is een mooi maar toeristisch stadje, vooral gericht op de reis naar de Machu Pichu. En ze verkopen er natuurlijk erg veel dingen die je niet wilt hebben. Om het geheel nog toeristischer te laten zijn lopen er vrouwen en schapen en Lama's in traditionele kleren rond. De kan je mooi op de foto zetten, en als je ervoor betaald mag je er ook bij op de foto. Het plein is een uitstekend plaats om het belangrijkste te aanschouwen. Bovendien kan daar aan de oneindige koffiebehoefte van Liane bij de Starbucks voldaan worden. Ze vond het eigenlijk maar niets dat ik kaartjes kocht voor de stadsrondrit in de dubbeldekker. Gelukkig ging de bus ook nog een stuk de stad uit, waar we mooie uitzichten bij Jezus hadden. Net als in Rio de Janeiro hebben ze er hier ook een staan, echter een stuk kleiner. Maar ook hier heeft hij een mooi uitzicht.

De luxe trein naar Machu Pichu is een attractie op zich. 3.5 uur en, op het laatst door een diep dal, met zo hier en daar een besneeuwde bergtop. Ook hier heb je kans dat je beren zien. Helaas... geen beren.

Na de treinreis, gingen we naar boven met de bus, het laatste stukje naar de Machu Pichu. Spectaculaire uitzichten over de Inka stad waren het gevolg. Hoewel het eigenlijk alleen maar oude stenen zijn, die op een functionele manier gestapeld zijn is het effect mooi. Wel viel op dat in vergelijking tot de Maya's in midden Amerika er geen moeite is gedaan de boel op te smukken met

wat leuke beelden van goden of andere intelligente versierselen . De zon begon ook nog te schijnen waardoor het mooie plaatjes opleverden.

Vroeg zten we weer de volgende ochtend in de bus, nu voor een uitzicht van hoger af. We klommen een uur en de zon begon weer te schijnen. Mooi. Net als de kolibrie die we zagen.

Ik sliep wat toen we opp een grasveldje naast de Machu Pichu lagen. Het begon wat te regenen. We gingen onder een afdakje zitten en bekeken het geheel nog eens met regen,

Een wens was weer vervuld. Laat in de avond kwamen we weer met de trein bij Cusco.Vroeg waren we in het hotel in Lima. Een luilak dag werd het. Even de plaatselijke mediamarkt bekeken maar verder niks.

Groet Hans

